

PHẦN 4

Bảo Châu đi chợ rồi biến mất không thấy về, dì Ngà nháo nhào báo cho Quốc Tâm hay. Hai người chạy đôn chạy đáo đi tìm Bảo Châu.

Nhưng Bảo Châu biệt tăm tích, chẳng thể hiểu vì sao Bảo Châu biến mất khỏi Hội An.

Cô chợt đến chợt đi như một bí ẩn lạ lùng. Dì Ngà và Quốc Tâm không nghĩ là Bảo Châu bị bắt cóc, nhưng hai người thấy lo khi Bảo Châu mất tích.

Quốc Tâm tư lự bảo:

- Hay Nguyệt Hằng trở về quê cô ấy rồi?

Dì Ngà lắc đầu:

- Đồ đạc còn đây, nếu về quê thì nó báo với dì chứ. Sáng nó đi chợ, rồi không thấy về, dì lo quá.

Bảo Châu vẫn còn là con số bí ẩn.

Quốc Tâm không tin cô biến khỏi Hội An.

Tình yêu mà anh dành cho cô còn đó. Cuộc sống êm đềm nơi phố cổ Hội An với những chiếc lồng đèn xinh xắn vẫn luôn cuốn hút Bảo Châu.

Chẳng lẽ Bảo Châu vứt bỏ cả để ra đi?

Mà cô đi về đâu? Bảo Châu không thể rời bỏ Hội An.

Vậy cô đi đâu, sao không trở về? Quốc Tâm bồn chồn, lo lắng khôn nguôi.

Anh làm việc mà tâm trí thiếu tập trung.

Ban ngày làm việc, buổi tối Quốc Tâm thường lang thang đến những nơi mà anh và Bảo Châu từng đến.

Ngỡ như vẫn còn nhìn thấy bóng hình cô, ngỡ như vẫn còn nghe tiếng cô nói cười đầu đầu.

Vắng Bảo Châu có mấy ngày mà Quốc Tâm tưởng chừng đã lâu lắm:

Buồn nhows, bấn khoăn.

Quốc Tâm về nhà, lang thang lên mạng, định tìm thông tin về công việc.

Bất ngờ qua tin trên mạng, Quốc Tâm biết được những lời tuyên bố đầy cao ngạo của ca sĩ Jean-sun.

Thì ra hẳn đã bắt cóc Bảo Châu về Mỹ để tổ chức đám cưới.

Hắn vênh váo tự hào về Việc khám phá ra người mẫu Bảo Châu nổi tiếng ở Hollywood đổi tên là Nguyệt Hằng, giả làm cô gái quê đi làm gia công lồng đèn ở phố cổ Hội An.

Quốc Tâm nóng mũi trước thái độ của Jean-sun. Đúng là kẻ ba hoa!

Nguyệt Hằng là Bảo Châu, cô người mẫu nổi tiếng ở Hollywood. Thảo nào Quốc Tâm thấy cô có vẻ sang trọng, đài các.

Dáng dấp cử chỉ thái độ của Bảo Châu chứng tỏ cô chẳng phải là cô gái quê mộc mạc, phong cách của cô luôn toát lên vẻ kiêu sa.

Quốc Tâm nhận xét như vậy và điều đó đã đúng.

Rồi anh chợt nao nao buồn. Cuộc hôn nhân chớp nhoáng, Nguyệt Hằng bị ép buộc phải làm vợ hẳn.

Jean-sun khoe khoang chuyện của mình trên mạng, nhưng chẳng nghe Bảo Châu nói gì, chắc hẳn lòng cô đang tan nát.

Quốc Tâm phải làm gì đây? Hai người đang ở hai đầu nổi nhớ. Cách xa cả nửa vòng trái đất.

Chẳng lẽ mình mất nhau rồi sao, Nguyệt Hằng?

Không anh không cam Tâm để mất em! Em mãi là vàng trắng sáng đẹp của anh.

Còn nhớ không em những ngày trên phố cổ Hội An?

“Ngõ Phố ai qua

Một thời mơ ước

Gió sông Hoài

Bối rối tóc em bay

Về Hội An

Nhấn nhủ sông Hoài

Sông nhớ ai?

Để ta mãi nhớ người...”

Quốc Tâm dần vật, tràn trở khi anh và Bảo Châu đang cách xa vời vợi.

Bảo Châu là của người ta rồi sao? Buồn chông chênh! Bảo Châu đi lấy chồng. Chuyện ấy thật là ngoài sức tưởng tượng đối với Quốc Tâm. Anh không bao giờ chấp nhận chuyện này, dù đó là sự thật.

Người thương ơi! Em không thể là của người khác được.

Nơi đây, sông Hoài vẫn nhớ em, em hãy trở về, để “gió sông Hoài bồi rối tóc em bay”.

Bảo Châu có trở về được chăng. Cô đã đám cưới với người ta rồi.

Có bao giờ em trở lại Hội An hay sẽ chẳng bao giờ.

Làm sao để Quốc Tâm gặp Bảo Châu? Anh chỉ có cách duy nhất là anh bay sang Mỹ.

Quốc Tâm chợt nhớ đến Diễm Diễm. Anh chờ Diễm Diễm đến. Chưa bao giờ anh nôn nao gặp Diễm Diễm như lúc này:

Nhưng nếu đi tìm cô thì anh chẳng biết đến đâu, mà điện cho Diễm Diễm thì cũng không có số nên không thể liên lạc được.

Bây giờ Quốc Tâm mới thấy là anh quá vô tình với Diễm Diễm. Cô ngưỡng mộ và tìm đến anh một cách quá tự nhiên khiến anh dè dặt.

Anh nghĩ càng tránh hoặc càng giữ khoảng cách với cô càng tốt.

Giờ đây anh có việc lại cần nhờ Diễm Diễm. Không biết cô còn ở đây hay đã đi rồi? Hôm trước cô bảo sắp về Mỹ.

Lạy trời, Diễm Diễm chưa về Mỹ. Cô mà biến mất khỏi Hội An thì Quốc Tâm sẽ đi vào bế tắc.

Giữa lúc Quốc Tâm đang muốn gặp Diễm Diễm thì Ngân Hảo, cô bạn học cũ đến.

Giọng Ngân Hảo ảm mượt như nhung vang lên:

- Chào nhà họa sĩ! Nổi tiếng rồi mà vẫn ở nhà trọ cũ à?

Quốc Tâm đáp khẽ:

- Tôi chỉ có một cõi đi về này thôi.

Ngân Hào cười khúc khích:

- Nói nghe lãng mạn nhỉ!

Không biết Ngân Hào đến có việc gì, Quốc Tâm hơi khó chịu nhưng không để lộ:

Quốc Tâm trả lời Ngân Hào:

- Thật ra tôi chẳng có khả năng thay đổi nhà.

- Nghe nói anh có nhiều hợp đồng làm việc lắm kìa mà, và cũng có nhiều fan hâm mộ lắm.

Quốc Tâm nhăn nhó:

- Hào làm như tôi là ca sĩ vậy.

- Họa sĩ cũng có fan hâm mộ vậy.

Quốc Tâm hỏi lại:

- Chắc là Hào có nhiều fan lắm.

Ngân Hào nghiêng đầu nhìn Quốc Tâm:

- Em chưa có giỏi bằng anh thì làm gì có fan.

Quốc Tâm lắc đầu:

- Tôi không giỏi như Hào nói đâu.

- Em biết tài của anh mà.

Ngân Hào trả lời rồi nói với Quốc Tâm, giọng áp mở:

- Em có đề nghị thế này.

- Đề nghị gì hả?

- Mời anh hợp tác làm ăn.

- Chắc không được đâu, tôi đang có chuyện.

Ngân Hào phụng phịu:

- Chưa nghe em nói xong đã vội từ chối. Anh thật kỳ!

Quốc Tâm nhăn mặt:

- Hào cứ nói đi!

Ngân Hào hăng giọng:

- Em thành lập công ty, mời anh hợp tác nghe.

- Tôi có làm gì được đâu?

- Tài năng của anh sẽ giúp cho em được nhiều việc.

- Chắc là không phù hợp rồi đó Hào.

Ngân Hào nhìn Quốc Tâm dăm dăm:

- Anh không được từ chối nghe. Em mời anh vẽ thiết kế trang trí cho khu du lịch nhà nghỉ nha.

Quốc Tâm thắc mắc:

- Công ty của Hào là công ty gì vậy hả?

Ngân Hào đáp một cách tự hào:

- Công ty trang trí nội thất và các khu du lịch. À! Sắp đến Festival Hội An rồi, tha hồ mà làm anh ạ.

Quốc Tâm lưỡng lự:

- Tôi hiện đã có việc làm.

- Anh phải làm thêm để lo nhà cửa chứ. Chẳng lẽ suốt đời ở nhà trọ?

- Tôi ở đâu cũng được.

- Nhưng cái xương sườn của anh sẽ không được.

Quốc Tâm tỉnh bơ:

- Tôi chưa nghĩ đến chuyện đó.

Ngân Hào buông một câu đầy ý nghĩa:

- Em sẽ nghĩ cho anh!

- Cảm ơn Hào nghe!

Ngân Hào xí dãi:

- Không phải ai, em cũng mời hợp tác đâu. Em ưu tiên cho anh.
- Tôi sợ sự ưu tiên lắm.
- Thôi, không có bày đặt nữa. Đồng ý nghe! Thứ hai, em đem hợp đồng đến.
- Đúng là một sự áp đặt. Làm như Quốc Tâm đồng ý rồi vậy.

Anh muốn thắng thừng từ chối nhưng ngại Ngân Hào giận, nên nói với vẻ tế nhị:

- Để tôi suy nghĩ lại rồi trả lời Hào sau.

Ngân Hào bùng thụng mặt:

- Ghét anh ghê vậy đó! Người ta đem lợi lộc đến cho còn từ chối.

Quốc Tâm phân trần:

- Tôi đang nghĩ xem mình còn thời gian hay không.

Ngân Hào buông gọn:

- Nếu không còn thời gian thì anh nghĩ hết những chỗ cũ đi, chỉ làm cho em thôi.

Rồi cô tình tứ nhìn Quốc Tâm:

- Bảo đảm, em luôn tôn trọng tài năng anh.

Sự thật có như Ngân Hào nói không? Tự nhiên xui Quốc Tâm bỏ những chỗ làm cũ. Anh im lặng không nói gì.

Ngân Hào lay tay Quốc Tâm:

- Anh hợp tác với em, chắc chắn nghe. Em về lo các thứ rồi gặp anh sau.

Quốc Tâm xua tay:

- Để tôi suy nghĩ đã!
- Còn suy nghĩ gì nữa hả?

Ngân Hào nói xong, mỉm cười đi thẳng. Quốc Tâm nhìn theo lắc đầu.

Ngay lúc đó, Diễm Diễm bước vào. Quốc Tâm thoáng reo vui. Trong lúc thất vọng tưởng không gặp nữa thì Diễm Diễm đến.

- Tôi tưởng Diễm Diễm về Mỹ rồi!

Diễm Diễm nguýt mắt:

- Có về Mỹ, em cũng phải đến từ già anh chứ.
- Vậy à!

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm thăm dò:

- Cô nào vừa ở đây ra vậy? Người yêu của anh hả?
- Cô bạn học cũ.
- Hừ? Bạn học à? Làm bộ nói với em là bạn rạn, nhưng lại hẹn với người yêu đến đây tình tự.
- Cô ấy chẳng phải người yêu của tôi đâu Diễm.

Diễm Diễm xua tay:

- Thôi, anh không dính chính, phải hay không cũng là người yêu của anh.

Quốc Tâm lắc đầu:

- Bỏ chuyện đó đi. Tôi muốn nhờ Diễm Diễm giúp cho một việc.
- Giúp anh à? Việc gì hả?
- Diễm có chịu giúp không?

Diễm Diễm sốt sắng:

- Còn phải hỏi. Việc gì giúp anh được, em sẵn lòng.
- Diễm bảo lãnh tôi sang Mỹ nghe.
- Hả!

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm để tìm hiểu xem có phần trăm nào là anh nói thật không?

- Anh nói đùa hả?
- Thật đó! Tôi muốn sang Mỹ tìm việc làm. Tôi tin là với bằng đại học mỹ thuật, tôi sẽ có việc làm và chỗ đứng tốt trong xã hội.

Diễm Diễm vẫn hỏi:

- Anh muốn đi Mỹ làm thật à?

Quốc Tâm hỏi một cách ân cần.

- Diễm bảo lãnh tôi được chứ?

Diễm Diễm tỉnh rụi:

- Bảo lãnh anh, trừ phi anh là chồng.

- Là chồng của Diễm à?

- Chứ còn gì nữa? Như vậy vợ mới bảo lãnh chồng được chứ.

Quốc Tâm thoáng suy tư. Diễm Diễm vỗ vai anh:

- Chúng ta tổ chức kết hôn, anh đồng ý Quốc Tâm nói nhanh:

- Kết hôn giả nghe. Rồi sang bên ấy, mạnh ai nấy giải quyết vấn đề.

Diễm Diễm trầm tư một lúc rồi thốt lên:

- Kết hôn giả để em bảo lãnh cho anh đi à?

- Anh rất cần phải đi!

- Cũng được! Những phải có điều kiện nha!

Diễm Diễm dài giọng như để thăm dò Quốc Tâm.

Anh hỏi nhanh:

- Điều kiện gì?

Diễm Diễm ra vẻ nghĩ ngợi một lúc rồi ân cần bảo:

- Điều kiện cũng dễ thôi, phù hợp với khả năng anh.

Quốc Tâm sốt ruột:

- Diễm cứ nói đi!

Diễm Diễm nói với vẻ thật bình thản:

- Anh Bế Vẽ tranh trang trí khách sạn cho ba tôi ở Mỹ trong ba năm không nhận thù lao.

Không cần suy nghĩ, Quốc Tâm trả lời nhanh:

- Tôi đồng ý!

- Chắc chắn chứ. Anh bắt buộc phải thực hiện, không được vi phạm hợp đồng.

Quốc Tâm hỏi lại:

- Nhưng tôi vẫn phải làm ăn sinh sống nữa chứ?

Diễm Diễm nói nhanh:

- Đó là chuyện của anh, miễn anh không vi phạm hợp đồng. Trong ba năm, anh nhớ đó.

- Tôi nhớ!

- Đây là chuyện sòng phẳng thôi. Tổ chức cuộc hôn nhân, em bỏ chi phí ra lo thủ tục bảo lãnh anh qua Mỹ, thì em phải nhận sự hoàn lại.

- Tôi đồng ý điều kiện của Diễm Diễm đưa ra.

Đồng ý kết hôn giả với ba năm làm việc không nhận thù lao, cái giá mà Quốc Tâm phải trả để được sang Mỹ.

Chỉ có cách này anh mới được sang Mỹ để gần gũi với Bảo Châu mà thôi:

Đây có phải là một ý muốn ngông cuồng? Quốc Tâm có liều lĩnh không khi chấp nhận điều kiện oái oăm này?

Mà nếu không đồng ý thì anh có cơ hội nào được sang Mỹ đâu.

Anh nhắc nhở Diễm Diễm:

- Diễm cứ lo tiến hành mọi thủ tục đi nhé.

- OK. Em tiến hành ngay. Em biết cách nào để làm cho có kết quả nhanh nhất.

Diễm Diễm mỉm cười đáp với vẻ tự hào.

Quốc Tâm gật nhẹ:

- Tôi biết tài năng của Diễm mà.

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm một cách chăm chú. Không hiểu sao anh quyết liệt đòi đi Mỹ đến vậy.

Thắc mắc, cô hỏi khẽ:

- Anh thích đi Mỹ lắm à?

Quốc Tâm đáp với giọng tỉnh bơ.

- Thích chứ! Tôi nghe nói ở mỹ là thiên đường để làm việc, kiếm sống lắm nên tôi nhất định phải đi.

Diễm Diễm vui vẻ:

- Em sẽ giúp anh toại nguyện.

Bắt tay Diễm Diễm, Quốc Tâm ân cần nói:

- Cảm ơn Diễm nhiều lắm!

Diễm Diễm đề nghị:

- Mình đi nhà hàng ăn mừng nha anh Tâm!

- Ồ, phải ăn mừng chứ!

- Ăn mừng mình đăng ký kết hôn:

Quốc Tâm nhắc lại:

- Kết hôn giả nghe Diễm?

Diễm Diễm phì cười:

- Giả thật gì ai mà biết. Nhưng với mọi người, thì phải là hôn nhân thật đó.

Chẳng chú ý đến những lời của Diễm Diễm, Quốc Tâm phấn chấn nghĩ đến những ngày sắp tới nên hào hứng cùng Diễm Diễm đi ăn.

Chờ Diễm Diễm ra phố, Quốc Tâm thấy nhớ Bảo Châu lạ lùng.

Phố cổ Hội An với chùa Cầu trầm mặc, với những mái ngói rêu phong, nơi anh và Bảo Châu đã từng dạo bước.

“Ngó Phố em qua

Một thời mơ ước

Gió sông Hoài

Bối rối tóc em bay...”

Diễm Diễm không phải là Bảo Châu.

Diễm Diễm mặc áo dây ngắn cũn cỡn, tô son môi đỏ chót, mái tóc nhuộm vàng.

Gió sông Hoài không làm tóc Diễm Diễm bay.

Diễm Diễm sôi nổi, rừng rực, trông Diễm Diễm như những cô ca sĩ trẻ trung, thần tượng của giới trẻ hiện nay.

Thật buồn cười khi Quốc Tâm kết hôn với Diễm Diễm dù là kết hôn giả.

Hai người vào tiệm ăn và bắt đầu bàn chuyện hợp đồng.

Nghĩ đến lời mời của Ngân Hảo, Quốc Tâm lại thấy nực cười. Một người mời anh hợp tác làm ăn, anh từ chối, lại đồng ý hợp đồng với một người làm việc không nhận thù lao.

Quốc Tâm thấy mình bắt đầu bước vào một chuyến phiêu lưu.

Ôi, chuyến phiêu lưu chẳng biết trước điều gì.

Jean-sun là ca sĩ nhưng có máu kinh doanh. Làm việc gì, anh cũng tính toán đến lợi nhuận cao nhất.

Sau ngày cưới, người ta đi hưởng tuần trăng mát, nhưng Jean-sun thì bắt tay vào việc thực hiện album ca nhạc.

Anh lôi Bảo Châu đi quay phim ca nhạc làm nền cho album của mình. Bảo Châu là người mẫu sáng giá, cô diễn xuất trong album ca nhạc của anh thì còn gì tuyệt vời hơn.

Bảo Châu là người Việt, Jean-sun là người Mỹ gốc Việt, một sự kết hợp hài hòa, sự kết hợp giữa hai người để hái ra tiền.

Mỗi lần bị anh kêu đi là Bảo Châu phản đối:

- Anh cứ bắt tôi làm việc hoài vậy?

- Em biểu diễn để quay ngoại cảnh album cho anh, có gì nặng nhọc vất vả đâu chứ.

Bảo Châu phản nản:

- Làm việc mà không vất vả à?

Jean-sun cười khì:

- Nhẹ nhàng như khi em chụp ảnh mẫu và biểu diễn thời trang vậy.

Tức không thể tả, Bảo Châu cự lại:

- Công việc nào cũng đòi hỏi bỏ công sức ra, chứ có nhân hạ đâu.

Jean-sun vờ năn nỉ:

- Đi quay chuyển này nữa thôi, rồi anh với em nghỉ ngơi đi du lịch.

Chẳng bao giờ Bảo Châu hào hứng đi du lịch với Jean-sun đâu.

Sau việc quay phim ca nhạc, Jean-sun đã hợp đồng cho Bảo Châu đi chụp ảnh mẫu và biểu diễn thời trang cho các nhà thiết kế Việt Nam mới sang Mỹ giới thiệu.

Còn ông Châu Quế thì đang chuẩn bị khởi quay một bộ phim mới mà Bảo Châu sẽ đảm nhận vai chính.

Bảo Châu buồn nản, chỉ muốn hét lên. Cô nói với Jean-sun:

- Tôi rất sợ không khí ngột ngạt ở Hollywood này lắm rồi. Tôi đã bỏ về Việt Nam, sao anh tìm về đây.

Jean-sun cười khì:

- Đó là yêu cầu của ba ông muốn con gái phải nổi tiếng ở Hollywood này chứ.

Bảo Châu bất bình:

- Tôi không cần sự nổi tiếng hào nhoáng:

- Nhưng em cũng phải cần đến địa vị danh vọng.

- Tôi không cần gì cả. Tôi chỉ muốn có cuộc sống thanh thản thôi.

- Bướng bỉnh.

Jean-sun phàn nàn Bảo Châu và rồi anh cũng luôn thực hiện công việc theo ý mình.

Ra về là đưa con rể quý, Jean-sun luôn đến phim trường phụ ông Châu Quế.

Phim trường rất rộng lớn, ngày nào cũng có quay phim.

Jean-sun như một người quản lý cần mẫn, khiến ông Châu Quế rất tin tưởng.

Một buổi tối, quay phim xong? các diễn viên ra về, ông Châu Quế còn loay hoay ở kho đạo cụ.

Thường, ông là người ra về sau cùng sau khi đã đóng cửa phim trường.

Bỗng kho đạo cụ bốc cháy, ông Châu Quế kinh hoàng la lên cầu cứu.

Khi ngọn lửa được dập tắt thì kho đạo cụ đã bị cháy nhiều, và ông Châu Quế bị phỏng nặng, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Bác sĩ bảo may mắn, suýt nữa là ông bị mù mắt.

Bảo Châu ở bệnh viện chăm sóc cha và vô cùng đau đớn.

Ông Châu Quế bị phỏng ở mình và mặt, bác sĩ đã phẫu thuật ghép da.

Các vết thương của ông đã tương đối ổn định nên đã được ra phòng ngoài.

Nằm trên giường bệnh mà ông cứ đau đáu vấn đề cháy phim trường.

- Cảnh sát đã điều tra vụ hỏa hoạn chưa con?

Bảo Châu động viên cha:

- Ba bị phỏng nặng, hãy lo điều trị cho mau lành vết thương. Còn việc điều tra, đã có cảnh sát.

- Nhưng ba vẫn không an lòng. Tại sao cháy kho đạo cụ một cách vô lý vậy?

Bảo Châu hỏi lại:

- Ba không tin là vụ hỏa hoạn bình thường à?

Ông Châu Quế trầm ngâm:

- Ba rất cẩn thận trong mọi việc, nhất là khâu phòng cháy chữa cháy.

Bảo Châu chép môi:

- Có những sự cố xảy ra, không thể nào ngờ trước được ba à.

- Ba nghĩ là có kẻ phá hoại và muốn hại ba.

- Sao ba lại nói như vậy? Ba sống đâu có mịch lòng ai, có ai ghét bỏ đâu.

Ông Châu Quế than phiền:

- Làm sao biết không ai ghét bỏ mình hả con? Cạnh tranh trong công việc làm ăn.

Bảo Châu được dịp bày tỏ:

- Cạnh tranh trong việc làm ăn thật đáng sợ. Bởi vậy con thích sống cuộc sống yên ổn, thanh thản, chẳng bon chen với ai cho khổ sở.

Ông Châu Quế nhìn con gái nhận định:

- Sống như mấy nhà ở ẩn như con nói cũng không được đâu.

Bảo Châu ngây thơ hỏi:

- Sao không được hả ba? Con thấy sống làm việc bình thường, chẳng bon chen với ai là tốt chứ.

- Con chưa hiểu hết mọi chuyện ở đời nên nói thế.

Bất chợt Bảo Châu hỏi lại cha.

- Con chưa biết hết mọi chuyện ở đời, sao ba lại gả con cho Jean-sun.

Ông Châu Quế thản nhiên:

- Jean-sun có công về Việt Nam tìm con.

Vậy rồi ba gả con cho anh ta sao?

- Không hẳn là như vậy. Cuộc hôn nhân của con và Jean-sun là sự kết hợp mỹ mãn.

Bảo Châu ấm ức.

- Cuộc hôn nhân không tình yêu, có gì mỹ mãn đâu ba.

Ông Châu Quế tặc lưỡi:

- Không tình yêu à?

Bảo Châu nói với vẻ bất bình:

Anh ta không yêu con mà con cũng chẳng yêu anh tại sao phải chung thân khổ sở như vậy hả ba?

Ông Châu Quế nhăn trán:

Jean-sun không yêu con à?

- Con thấy anh ta yêu thứ khác hơn con.

- Thứ gì hả?

Tiền bạc, địa vị, danh vọng của anh ta.

Bảo Châu trả lời ông Châu Quế với vẻ bực dọc rồi lai phàn nàn:

- Con không hiểu tại sao ba lai gả con cho anh ta. Ba có biết là anh ta lợi dụng khai thác tiếng tăm của con, bắt con lao động để trục lợi không?

Mặt ông Châu Quế tái lại.

- Con nói gì hả?

Chợt nhớ ra ông Châu Quế ở còn nằm trên giường bệnh, Bảo Châu vội im bặt. Cô hối hận vì đã lỡ lời chắc chắn sẽ làm cho ba buồn lo. Bảo Châu vội đính chính.

- Không có gì đâu ba. Tại con bực mình ta thế thôi.

Bảo Châu ao ước giá như không có cuộc hôn nhân với Jean-sun thì cuộc đời cô sẽ tốt đẹp biết bao.

Sở cha suy nghĩ lung tung, Bảo Châu nói lảng sang chuyện khác.

- Ba uống thuốc nghe ba. Đến giờ rồi đó!

Nói xong, cô vội vã lấy thuốc và rót ly nước, đỡ ông Châu Quế dậy cho ông uống thuốc:

Ông Châu Quế nhăn mặt, các vết mổ và ghép da còn làm cho ông đau đớn.

Ông chợt nhớ từ lúc ông bị nạn nằm viện đến giờ, Jean-sun chưa một lần nào thăm ông bức bối thốt lên:

- Cái thằng thật tệ!

Bảo Châu nhìn cha:

- Ba nói ai hả ba?

- Cái thằng Jean-sun chứ ai. Lúc ba làm việc ở phim trường, ngày nào nó cũng đến hỏi thăm còn trông nom và phụ ba nữa.

Vô tình Bảo Châu thốt lên:

- Anh ta hỏi thăm, xem phim trường của ba có lợi cho anh ta hay không đó.

Ông Châu Quế trầm ngâm nghĩ ngợi rồi bỗng kêu lên:

- Thôi, chết rồi! Phim trường của ba...

Biết cha đang lo lắng, Bảo châu nói nhanh:

- Chỉ cháy kho đạo cụ, nguyên phim trường không có sao ba à.

- Phim trường vẫn còn nguyên hả? Thế con ở đây chăm sóc ba, thì ai trông coi?

- Có mấy chú, không sao đâu ba. Con cũng có về thăm nom, chừng nào bình phục hẳn, phim trường của ba sẽ hoạt động lại:

Gia tài của ông Châu Quế là phim trường lớn ở Hollywood này. Bao nhiêu năm nay, ông cho các hãng phim thuê mượn và bản thân ông cũng làm phim.

Phim trường không còn là ông trắng tay.

- Con nói là phim trường còn chứ?

Ông Châu Quế hỏi lại con gái. Cô khẳng định:

- Còn nguyên ba ạ. Mai, con đưa ba về xem, nó vẫn còn ở đó.

Ông Châu Quế nói nhanh:

- Nó không biến mất, nhưng ba sợ bị chiếm mất.

Bảo Châu mỉm cười, trấn an cha:

- Không ai chiếm phim trường của ba đâu.

- Chắc thằng Jean-sun muốn chiếm.

- Phim trường của ba có giấy chủ quyền rõ ràng, không ai chiếm được.

- Ba chỉ sợ nó lăm le chiếm đoạt:

- Làm gì có hả ba?

Tuy nói để trấn an ông Châu Quế chứ Bảo Châu cũng thấy hoang mang. Tại sao kho đạo cụ của phim trường bốc cháy? Đúng như ông Châu Quế nói, ngọn lửa thật là vô lý ông không có sơ hở điều gì thì lửa từ đâu mà bốc cháy được nhỉ?

Ông Châu Quế lại hỏi:

- Không có gì thật chứ con?

Bảo Châu gật đầu:

- Ba cứ yên tâm điều trị. Chừng nào ba bình phục sẽ về với phim trường.

Ông Châu Quế thở ra:

- Đành vậy...

Tự nhiên ông bị tai nạn phải nằm đây, mà có thật sự kho đao cụ bị hỏa hoạn không?

Ông cứ bần khoản nghĩ ngợi mãi.

Thêm việc Bảo Châu càng làm cho ông mất tin tưởng vào anh chàng con rể. Điều ông thấy rất rõ là lúc nào Jean sun cũng nghĩ đến bản thân và lợi nhuận cho riêng mình.

Thật chán khi phải nằm trên giường bệnh để con gái chăm sóc. chờ cho đến ngày bình phục.

Ông Châu Quế nhìn con gái ái ngại:

- Con chăm sóc ba cực khổ vất vả lắm, phải không?

Bảo Châu lắc đầu:

- Có gì đâu ba. Con chưa lo cho ba được ngày nào. Con chăm sóc ba có bằng các cô điều dưỡng đâu.

Ông Châu Quế mỉm cười:

- Con có tấm lòng là đủ rồi.

Sao mà Bảo Châu thấy thương cha quá đỗi. Từ lâu, cô quá ích kỷ, cứ nghĩ đến bản thân của mình luôn được cha nuông chiều chứ chưa biết lo cho ông.

Có những lúc cô thấy cha thật sự cô đơn mà thương cảm:

Nhưng khi nghĩ đến việc cha và Jean-sun tự ý quyết định cuộc hôn nhân rồi ép buộc Bảo Châu cô thấy giận cha kinh khủng.

Lòng cô tràn ngập mâu thuẫn. Cô mong cha mau chóng bình phục về quản lý lại phim trường của mình, để cô có thể giải quyết chuyện của bản thân mình.

Quốc Tâm sang Mỹ không phải để chạy theo thiên đường mơ ước mà để

có cơ hội gần gũi Bảo Châu.

Vì vậy vừa đến nơi, việc đầu tiên anh quan tâm là phải tìm hiểu cuộc sống của gia đình Bảo Châu ở Hollywood.

Quốc Tâm được gia đình Diễm Diễm cư xử tốt và trưng dụng tài năng ngay.

Sợ anh không thực hiện đúng hợp đồng nên họ buộc anh phải ở chung và sắp xếp giờ giấc cho làm việc.

Hợp đồng là trong ba năm vẽ tranh trang trí khách sạn không nhận thù lao. Đây là một sự trói buộc, nhưng Quốc Tâm đã chấp nhận rồi, anh không phàn nàn hay tiếc nuối điều gì cả.

Nhưng trong ba năm dài dằng dẳng, anh vẫn phải sống, vì thế anh cần phải có công việc làm cho riêng mình chứ không chỉ lệ thuộc vào điều kiện và cái hợp đồng của Diễm Diễm.

Quốc Tâm nhanh chóng ổn định cuộc sống và thích nghi với môi trường, không khí của đất nước Mỹ. Đất nước hoàn toàn xa lạ nhưng giờ đây sẽ trở nên thân quen thân thuộc đối với anh vì ở nơi đây có bóng hình người thương.

Cứ ngỡ xa xôi nghìn trùng, nhưng bây giờ Quốc Tâm đã đến với Bảo Châu rồi.

Gần nhau nhưng vẫn chưa tìm gặp được Bảo Châu, anh bồn chồn không yên nhưng phải tự dặn lòng không được sốt ruột.

Trước mắt là Quốc Tâm bình thân tìm việc làm, Không thể vác đơn xin việc làm như ở quê nhà. Quốc Tâm đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này.

Cuối cùng, anh lên mạng Internet tìm việc, kèm theo văn bằng và khả năng.

Sau mấy ngày lang thang trên mạng, Quốc Tâm nhận được một thông tin đáng giá. Anh được mời vào Hollywood vẽ tranh cho một nhóm thiết kế mỹ thuật với mức lương ngất ngưỡng khi anh tự giới thiệu khả năng vẽ của mình.

Như trong cơn chiêm bao, không ngờ Quốc Tâm được trọng dụng nhanh đến vậy:

Quốc Tâm được mời đến thử việc, vẽ phong cảnh thiên nhiên làm phong nền.

Anh được phát hiện là một họa sĩ có tài vẽ cảnh thiên nhiên các nước giống như thật.

Các đoàn làm phim khởi đi Nhật, Pháp, Úc quay ngoại cảnh, đỡ tốn chi phí nên bắt đầu chính thức ký hợp đồng làm việc lâu dài.

Quốc Tâm vui mừng đến nghẹt thở. Như vậy là sẽ có tiền và anh sẽ làm được nhiều điều theo dự tính.

Anh muốn chạy đi tìm Bảo Châu ngay để báo tin mừng cho cô biết vì Bảo Châu mà anh đến đất Mỹ xa xôi này, nhưng cô nào biết nào hay.

Vàng trắng đêm rằm không còn tỏa sáng lung linh nữa sao Nguyệt Hằng? Trăng ơi, lặn khuất nơi nào.

Lang thang lên mạng, nghe bài hát “Vườn trăng”, tâm sự của ai, sao giống của mình.

“Gom trăng vương vãi bên thềm

Để mà thấp sáng đời thêm những rằm

Gom từ một thuở xa xăm

Để nghe một thoáng dư âm vọng về

Mùa thu thao thức canh khuya

Nên lá thu chưa úa đã lìa cành bay

Gom trăng trên mặt đầy

Gọi tình, tình đã hao gầy trong tim

Thương ai trắc trở nỗi niềm

Đời còn dài mãi nhưng đêm lạnh thắm...”

Đời Quốc Tâm từ đây sẽ dài mãi những đêm lạnh thắm vì thương ai trắc trở nỗi niềm. Xa Hội An rồi, Bảo Châu ơi có nhớ? Anh nhớ những chiều, những đêm dạo phố cổ, hai đứa bên nhau bên ly cà phê thương thương với những mái ngói rêu phong, náo nức trước những chiếc lồng đèn lung linh ánh nến...

Tất cả chỉ còn là dư âm. Mới ngày nào mà nay đã xa xăm. Bao giờ sẽ trở lại Hội An hả Bảo.

Quốc Tâm liêu lĩnh sang đây để gặp Bảo Châu, nhất định sẽ gặp Bảo Châu.

Nhưng...Quốc Tâm đau đầu một nỗi niềm trắc ắc.Vừa háo hức vừa mang một cảm giác chơi vơi.

Anh sang đây để gặp Bảo Châu nhưng em lại là của người ta rồi.

Jean-sun, ca sĩ nổi tiếng đã huênh hoang trên mạng cưới Bảo Châu. Anh ta hãnh diện về sự kết hợp của đôi trai tài gái sắc.

Ca sĩ lừng danh và người mẫu diễn viên sáng giá. Chưa bao giờ Quốc Tâm nghĩ là Bảo Châu nổi tiếng như vậy. Anh chỉ tưởng cô là con nhà giàu, một cô gái đài các thế thôi.

Là diễn viên đầy triển vọng danh tiếng, tất nhiên cũng lắm bạc tiền.

Vậy mà Bảo Châu từ bỏ để về Việt Nam làm lòng đèn gia công. Tại sao? Anh không thể nào hiểu nổi.

Đôi tay kiêu sa của người mẫu chỉ để biểu diễn vậy mà cũng chuốt tre làm lòng đèn được sao?

Và ngón tay bị đứt để Quốc Tâm có điều kiện băng vết thương cho Bảo Châu. Ôi, một kỷ niệm dễ thương chi lạ. Có còn nhớ không, Bảo Châu?

Tại sao Bảo Châu không ở Mỹ làm người mẫu và đóng phim mà lạ bay về Việt Nam làm cô gái quê ở ả? Chắc chắn cô có lý do, mà lý do đó là gì thì Quốc Tâm không thể nào hiểu được.

Bảo Châu bị bắt trở lại Mỹ và đám cưới gấp với Jean-sun cứ như là truyện trong phim vậy.

Quốc Tâm không tin, nhưng đó là sự thật.

Mọi thông tin đã đầy đủ trên mạng, khiến anh ngẩn ngơ chẳng biết làm gì.

Và anh liêu lĩnh sang đây để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để được gần cô thôi. Mà biết có được gặp không?

Quốc Tâm nghĩ mình thật ngớ ngẩn. Anh sang đây cũng thật khó khăn. Cuộc hôn nhân giả với Diễm Diễm như một trò đùa, nhưng anh cũng phải trả giá.

- Rồi những ngày sắp tới?

Quốc Tâm không muốn nghĩ ngợi nhiều. Nhớ gió Sông Hoài, nhớ phố cổ Hội An, nhớ người yêu đầu.

Quốc Tâm miệt mài làm việc. Công việc phù hợp với bản thân anh.

Quốc Tâm vẽ tranh cho nhóm thiết kế mỹ thuật, cho các đoàn làm phim ở Hollywood với lương khá cao. Anh tìm cách xin chuyển ra ngoài ở.

Khi anh đề nghị thì Diễm Diễm giãy nảy lên:

- Không được! Anh phải ở đây, với gia đình em hà. Còn hợp đồng mà.

Quốc Tâm cương quyết:

- Tôi ở đâu cũng được, miễn luôn thực hiện hợp đồng làm việc đúng ba năm cho cô không nhận thù lao.

Diễm Diễm nũng nịu:

- Còn cuộc hôn nhân của chúng ta?

Quốc Tâm nghiêm nghị:

- Đó là hôn nhân giả. Tôi với Diễm Diễm đã thống nhất với nhau khi sang đây là không có quan hệ gì cả.

- Nhưng mà...

- Tôi đã thực hiện đúng theo điều kiện của Diễm đưa ra.

Diễm Diễm giải thích:

- Điều kiện là phải có, nhưng trên thực tế, không ai biết cuộc hôn nhân của chúng ta là giả.

Quốc Tâm đĩnh chính:

- Thật ra, không ai biết tôi và Diễm kết hôn. Bí mật này chỉ có chúng ta biết thôi.

Diễm Diễm dài giọng:

- Anh nói mới lạ. Em bảo lãnh anh sang đây thì cuộc hôn nhân chứ là gì hả?

Quốc Tâm nhấn mạnh:

- Nhưng đó là cuộc hôn nhân giả?

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm chăm chú:

- Em muốn đó là cuộc hôn nhân thật, giữa chúng ta có mối quan hệ với nhau.

Như bị điện giật, Quốc Tâm muốn bật tung khỏi chỗ ngồi:

- Diễm nói sao? Cô muốn vi phạm hợp đồng à?

Diễm Diễm bướng bỉnh:

- Chẳng có hợp đồng gì cả. Hôn nhân giữa em và anh là thật.

- Không thể được. Chúng ta đã thỏa thuận và Diễm cũng đã đồng ý trước khi sang đây rồi.

- Em đồng ý báo lãnh cho anh sang cơ mà!

- Và cũng đồng ý sự kết hôn chỉ là giả.

Diễm Diễm kẻ lè:

- Anh có biết là phải vất vả lắm, em mới báo lãnh cho anh sang đây không hả?

- Tôi biết.

- Biết mà anh nói vậy à?

Quốc Tâm nhìn Diễm Diễm, nói một cách khó chịu:

- Tôi chỉ nói đúng sự thật. Diễm nên tôn trọng hợp đồng!

Diễm Diễm nhăn mặt nói một cách khỗ sở:

- Anh thật là máy móc, chẳng có chút tình cảm gì cả.

- Với tôi, mọi chuyện đều phải lạch ròi rõ ràng.

Diễm Diễm hạ thấp giọng:

- Thì rạch ròi, rõ ràng.

Quốc Tâm nhắc nhở:

- Vậy thì Diễm đừng làm chi cho rắc rối. Em không làm gì rắc rối, chỉ muốn nói với anh rằng: Cuộc hôn nhân của chúng ta là thật!

Quốc Tâm kêu lên thật to:

- Trời đất! Không thể được.

Diễm Diễm chớp mắt nhìn Quốc Tâm:

- Sao không được hả anh? Giấy tờ, hôn thú có thể là giả, nhưng tình cảm là thật.

- Diễm đừng nói như vậy!

- Sao không hả? Mọi chuyện là giả, nhưng tình yêu là thật.

Diễm Diễm ngang bướng không thể tả. Lúc đầu đã đồng ý thỏa thuận với anh là kết hôn giả giấy tờ giả, sang đây là xong mọi việc.

Bây giờ Diễm Diễm lại không chịu. Lý do gì? Phải chăng Quốc Tâm đang có việc làm tốt đẹp, Bồng chốc trở thành người nổi tiếng khắp ở Hollywood này, mỗi tháng kiếm được khá nhiều tiền?

Quốc Tâm cau mày:

- Diễm đừng làm khó tôi, tôi luôn thực hiện tốt điều kiện Diễm đặt ra: Vẽ tranh cho ba Diễm suốt ba năm.

- Đó là trả lại chi phí mà em đã bỏ ra để lo cho anh.

Quốc Tâm gật nhẹ:

- Tôi biết, và tôi rất cảm ơn Diễm.

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm, nói một cách ân cần:

- Em muốn chúng ta trở thành người một nhà, không tính toán gì cả. Anh đã có công việc ổn định, thu nhập tốt, cuộc hôn nhân của chúng ta là thật chứ không giả đâu:

Quốc Tâm phản ứng:

- Không được đâu Diễm.

- Sao không được hả? Em và anh là vợ chồng chính thức, được phát luật thừa nhận mà.

- Diễm đã thỏa thuận mọi việc rồi, đừng thay đổi, Diễm ạ.

Diễm Diễm tỉnh bơ:

- Em có thay đổi gì đâu hả?

Quốc Tâm nghiêm mặt:

Diễm nên nhớ, cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là giả tạo.

- Là thật! Là thật! Em không chịu giả đâu.

Quốc Tâm nhăn nhó:

- Sao Diễm kỳ quá vậy?

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm, giọng ráo hoảnh:

- Anh mới kỳ đó. Anh có biết là em đã vì anh, chịu tổn kém làm thủ tục bảo lãnh anh sang đây, em vất vả lắm không.

Quốc Tâm gật đầu liên tục:

- Vì vậy mà tôi sẽ trả cho Diễm.

Diễm Diễm phụng phịu:

- Em không cần anh trả đâu, anh phải quan tâm đến em hà.

- Kìa Diễm!

- Anh vô tình tệ bạc lắm. Em yêu anh thì anh phải đáp lại và lo cho em chứ.

Quốc Tâm vô cùng khó xử:

- Đừng đặt vấn đề tình yêu ở đây, Diễm à.

Diễm Diễm vênh mặt hỏi lại:

- Sao không hả? Anh chưa vợ, em chưa chồng, chúng ta kết hôn rồi, tình yêu đến, biến giả thành thật, mọi chuyện rất thuận lợi.

Cách nói chuyện đầy áp đặt của Diễm Diễm làm cho Quốc Tâm rất lúng túng.

Diễm Diễm đã tự ý thay đổi hợp đồng, đòi lèo lái anh theo ý cô, thật quá lắm. Anh không chấp nhận được điều này.

Quốc Tâm rất cương quyết với Diễm Diễm, nhưng cô thì quá ngang bướng.

Anh nhìn Diễm Diễm nói một cách nghiêm túc:

- Tôi và Diễm Diễm đâu có tự do và tình cảm cá nhân riêng tư. Đừng ép buộc nhau điều gì.

Diễm Diễm cương quyết:

- Tình cảm của em dành cho anh, hướng về anh.
- Tôi không thể.
- Anh không thể đáp lại hả?

Diễm Diễm cắt lời Quốc Tâm rồi nói tiếp, vẻ thiết tha:

- Anh không được vô Tâm bạc nghĩa và nói với em những lời phũ phàng như vậy.

Quốc Tâm cau trán:

- Diễm cho tôi là kẻ vô tâm bạc nghĩa cũng không đúng.

Diễm Diễm hát mặt lên:

- Chứ còn gì nữa?

Quốc Tâm nói một cách thẳng thắn:

- Diễm nghĩ sao cũng được, tôi chỉ mong là Diễm hãy thực hiện đúng những gì đã thuật với tôi.

Diễm.Diễm chép môi:

- Em chẳng biết nói thế nào cho anh hiểu đây.

Tôi rất hiểu ý Diễm.

Diễm Diễm cong môi lên:

- Hứ! Hiểu em mà anh nói như vậy hả? Em ngưỡng mộ tài năng anh, kết bạn với anh. Ở Việt Nam, chúng ta rất gần gũi thân thiết nhau và có nhiều kỷ niệm, mình đã sang đây cũng vì lẽ đó.

Quốc Tâm đính chính:

- Tôi có việc cần phải sang đây, nên Phải nhờ Diễm Diễm giúp đỡ.

Diễm Diễm ôm cổ Quốc Tâm, nói một cách âu yếm:

- Chúng mình hợp thức hóa nhau, nên em bảo lãnh anh sang mỹ, để anh đến với thiên đường mơ ước của anh rồi đó.

Quốc Tâm lắc đầu:

Tôi chẳng đến thiên đường mơ ước mà đi tìm người.

Diễm Diễm reo lên:

- Tìm ai hả? Em sẽ tìm giúp anh.

- Chuyện riêng của anh.

- Chuyện của anh cũng là của em. Chúng ta là người một nhà rồi, em sẽ lo cho anh.

Quốc Tâm xoa tay liên tục:

- Không phải như vậy đâu Diễm.

Diễm Diễm cúi kính:

- Chứ còn gì nữa, sao anh cứ đòi tách rời em vậy hả?

Quốc Tâm nhắc nhở:

- Diễm hãy nhớ, quan hệ giữa tôi và Diễm là rất bình thường.

Diễm diễm lay mạnh vai Quốc Tâm:

- Là vợ chồng! Anh nghe rõ chưa?

Gỡ tay Diễm Diễm ra, Quốc Tâm nói một cách khỗ sở:

- Không Phải vậy đâu. Diễm đừng đòi hỏi vô lý. Hôn nhân giả mà.

Đòi hỏi vô lý à? Diễm Diễm giận không thể tả. Bảo lãnh cho Quốc Tâm sang Mỹ có việc làm thu nhập cao, và nổi tiếng như thế này, mà anh lại phủ nhận cô à.

Diễm Diễm đâu phải là cô gái trời bắt xấu hay quá tệ mà anh không có chịu cảm tình gì với Diễm Diễm.

Cô nói một cách ám ức:

- Hôn nhân giả nhưng tình yêu thật. Em không đời hỏi gì quá đáng.

Quốc Tâm ngập ngừng:

- Thật ra, tôi không thể nào đáp ứng...Không kèm nổi cơn giận, Diễm Diễm nói như la lên.

- Trái tim anh chai đá hay bị đóng băng rồi hả? Anh thật vô tâm, chẳng biết nghĩ đến ai cả.

Quốc Tâm xuôi xị:

- Diễm cứ nguyên rửa tôi đi.

Chiều cho Quốc Tâm một tia nhìn đầy tình tứ, Diễm Diễm ngọt ngào:

- Em không nguyên rửa anh đâu mà chỉ mong muốn là anh hãy yêu em, nghĩ đến em.

Cách nói thẳng thừng của Diễm Diễm, làm Quốc Tâm thấy phân vân khó tả, pha lẫn vẻ khó chịu nữa.

Anh muốn chấm dứt câu chuyện với cô nên nói nhanh:

- Diễm đừng đề cập đến chuyện này nữa.

Diễm Diễm hỏi như khiêu khích Quốc Tâm:

- Chuyện này quan trọng, không đề cập đến sao được hả?

- Tội đang bận!

- Anh bận à? Bận thì hãy nghe em nói.

Mặt Quốc Tâm nhăn như chiếc lá úa.

- Diễm hãy để cho tôi yên, tôi còn nhiều việc cần giải quyết.

Như chợt nhớ ra, Diễm kêu lên:

- Việc tìm người quen đó hả. Để em. Anh nên nhớ, em ở đây lâu rồi, anh chân ướt chân ráo mới qua, chẳng biết gì cả đâu.

Quốc Tâm nói với giọng chắc nịch:

- Tôi biết tôi phải làm gì, Diễm khỏi lo!

Diễm Diễm nguýt mắt:

- Xí! Lúc nào cũng phủ nhận công lao của người ta. Để rồi xem có cần đến em không thì biết?

Nói xong cô ngoe nguẩy bỏ đi với vẻ giận dữ.

Quốc Tâm thở dài nhẹ nhõm.